

Modernisme

Quan l'Art donava la sensació de més realista, quan reflectia amb línees gràcils la vida de la Natura, i semblava consolidar la seva via fortament plena de sentiment i nosaltres ens veiem representats amb fortaleza i naturalitat, ha sortit el modernisme vigorós a derruir la Bellesa i l'Art.

No era d'esperar una afal sortida per part d'artistes comprensius, era d'esperar, en canvi, que l'Art caminaria amb més seguretat quan més s'acostés a la perfecció i que el vertader modernisme seria l'interpret més fidel de la realitat. I no ha sigut aixís; quan encara resten homes d'inclinacions barroques, quan encara s'havia de consolidar el vertader Art, surten un estol de joves, quina neurastènia fa esdevenir vigorosos i empenedors, obrint-se pas a força de proclamar idees filosòfiques sobre l'Art i entrelligar teories del tot incompatibles. Vet-aquí que hem arribat a l'Art modernista quan hi ha gent que serva pura en el seu cor l'emoció de veure una imatge real enaltida per l'habilitat d'un artista. Són artistes dotats d'intel·ligència innegable els que neguen al seu poble aquesta emoció..

Els que hem tingut ocasió d'admirar l'Art dels Campeny, Llimona, Blay, Benlliure i altres... no sabem habitar els nostres ulls a les extravagàncies del modernisme, d'un art que no representa res natural ni cap sentiment, ni existit ni per haver. El modernis-

me en contra de tot el que es pugui dir és un Art infructífer, tota vegada que està mancat d'ideal; podem mirar lluny.. el pervindre quan hi ha tanta de gent que ni tan sols el present coneixen, quan existeix gent que ni el suprem Art de llegir saben?...

Tota l'energia que es gasta en el modernisme és vana, és el fruit d'un treball exagerat que ha traslocat els homes artísticament i físicament, el poble prudent i cult sempre es decantarà per l'obra que més l'emocioni, ¿i què té per què l'emocioni el modernisme amb les seves regles incertes?.. té per ventura la naturalesa aquest seguit de línies rectes, ni aquesta matemàtica del modernisme?... heu vist amb els vostres ulls cap ésser com els que representen o pinten aquest avançats doncs quina emoció hi podem trobar?...

Un dia m'estava trencant el cap, això si que és real, per a donar-me una explicació lògica del modernisme; després de cavilar mil coses tontes, que em devien igualar als neurastènics que retraten als anuncis dels diaris, car tenia la cara estranya, i això ho dic perquè la mirava en un mirall, vaig deduir-ne, crec que va ésser acertadament, que l'Art és com el món i les civilitzacions que van donant voltes i que els modernistes havien volgut avançar tant que s'havien allunyat fins les baceroles d'una nova civilització; no us sembla que hi ha quelcom de semblant amb l'Art egipsi en el modernisme?

Per acabar, arbuciençs, us vull preguntar a veure qui vos agrada